

ὁποῖαν διατρέφεις ἐπίσης καθήκοντα, ὅσον καὶ εἰς τὴν πατρίδα σου.»

Ὁ Γεώργιος συνησθάνθη ὅτι ἡ σύζυγός του εἶχε δίκαιον, τὴν ἐφίλησε καὶ ἡ δυσθυμία του παρήλθεν.

Ἡ Ἰωάννα τὸν ἐνοσφίλευσε μὲ προσοχὴν· συνάμα δὲ καθωδήγει τὰς σκέψεις του πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὰ πνευματικά, οὕτως ἀποτρέπουσα αὐτὸν τῆς σκέψεως περὶ πολέμων καὶ δόξης καὶ τιμῶν.

Ἐπὶ τέλους ἠδύνατο νὰ ἐγερθῇ ὁ ἀσθενὴς, καὶ ἀπεφασίσθη ἵνα μεταβῇ οἰκογενειακῶς εἰς τὸ ὑποστατικόν, ὅπερ τῇ εἶχε δωρήσει ὁ μακαρίτης Στρατηγὸς φόν· Βράουν· Βέδελ. Φυσικὰ ἡ μήτηρ τοῦ Γεωργίου ἔκλαυσεν ἰδοῦσα τὸν ξύλινον πόδα του, ἀλλ' ἡ ἰδέα, ὅτι αὐτὸς ὁ ξύλινος ποὺς θὰ τὸν ἐμπόδιζε πλέον τοῦ νὰ καταγίνηται εἰς τὸν πόλεμον, τὴν παρηγόρησεν.

Ἀρα δὲ ὁ Γεώργιος ἀνέλαβεν ἐντελῶς ἐνησχολήθη εἰς τὴν γεωργίαν, συναναστρεφόμενος μετὰ τοῦ παλαίου του φίλου καὶ γείτονος Συνταγματάρχου φόν· Σόβδε. Ἐξοήθουν δὲ ἀμφότεροι τοὺς πτωχοὺς χωρικοὺς καὶ ὀλικῶς καὶ πνευματικῶς.

Ἐν τῇ μέσῃ τῶν ἀσχολιῶν τούτων δὲν ἐληγμὴ νῆσε τὴν οἰκογένειαν Οὗτρεχτ. Ἐκαμεν ἐρεῦνας ἐν Μαγδεβούργῳ καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ μὲν Οὗτρεχτ ἦτο φρενοβλαβὴς, ἡ δὲ σύζυγός του εἶχεν ἀποθάνει, μία δὲ θυγάτηρ τῇ ὑπελείπετο, ἥτις ἦτο πτωχὴ χήρα μὲ ἓνα υἱόν.

Ὁ στρατηγὸς ἔγραψεν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν προσεκάλεσε νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὸν· ἔδωκεν ἐργασίαν εἰς τὸν υἱὸν καὶ ἐσυντήρει καὶ αὐτήν.

Ἡ οἰκογένεια Βράουν ἔζησεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη εὐτυχίης. Ἡ πρώτη λύπη αὐτῆς ὑπῆρξεν ὁ θάνατος τῶν γονέων τοῦ Γεωργίου. Ὁ Στρατηγὸς τοὺς ἔθαψεν εἰς ἓνα κοινὸν τάφον καὶ ἤγειρε μνημεῖον, ὅπερ νῦν ἀκόμη ὑπάρχει, φέρον τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν—

ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ ΕΝ ΕΙΡΗΝῃ·
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΡΑΟΥΝ· ΥΦΑΝΤΗΣ ΕΚ
ΜΑΓΔΕΒΟΥΡΓΟΥ
ΚΑΙ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΑΥΤΟΥ.

Ἐζῆσαν ἐντίμως καὶ πεντηρῶς τιμώμενοι διὰ τὰς ἀρετάς των, ἀπέθανον δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ μονογενοῦς των υἱοῦ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΒΡΑΟΥΝ ΦΟΝ ΒΕΔΕΛ.

Ὅστις τὸ μνημεῖον τὸδε ἀνέγειρε σημεῖον υἱικῆς στοργῆς.

ΤΕΛΟΣ.

ΟΙΚΙΑ ΕΥΤΥΧΗΣ.

Ἡ εὐτυχία εἰς μίαν οἰκίαν εἶναι δῶρον Θεοῦ καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ πολυτιμωτάτα του δῶρα, ἀλλ' ἔξαρ-

τᾶται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἂν θὰ τὴν κρατήσουν ἡ ὄχι, διότι θέλει περιποιήσιν, ἄλλως φεύγει καὶ τοὺς ἀφίνει. Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι καὶ ἐν παιδίῳ ἂν ᾔται ἀτακτον, δύναται καὶ νὰ φυγαδεύσῃ τὴν εὐτυχίαν ἀπὸ τῆν οἰκογένειαν ἐκείνην.

Ἐνὸς ψαρᾶ τὰ παιδιά ἦσαν πολλὸ φιλόνεικα καὶ πολλὸ ἐσύγχυζαν τὸν πατέρα των μὲ τὰ μαλώματά των. Μίαν φορὰν ἐνῷ ἐψάρευεν ἔξω εἰς τὰ βαθέα, σηκώ- νεται φοβερὸς ἄνεμος καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἀναποδο- γυρίσῃ τὸ καϊκιὸν του, διήρκεσε δὲ μέχρι τῆς πρωίας ἡ τρικυμία, ὥστε ὁ ἄνθρωπος ὄλην τὴν νύκτα ἦτο εἰς κίνδυνον καὶ μόλις τὴν ἐπομένην ἡμέραν κατὰ τὸ μεσημέρι κατάρθωσε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι του. Ὅλοι ἔτρεξαν εἰς τὸν αἰγιαλὸν νὰ τὸν προῖπαντήσουν καὶ τὰ παιδιά του τὸν ἐνηγκαλίσθησαν καὶ μὲ δάκρυα τοῦ εἶπαν, «Τί κακὸν πρᾶγμα ποὺ εἶναι πατέρα, ὅτι δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς ἀπὸ μᾶς νὰ σὲ βοηθήσῃ, ὅταν πιάσῃ τρικυμία καὶ σὺ εἶσαι ἔξω μακράν!» Ὁ πατὴρ των ἀπεκρίθη, «Τοῦτο δὲν γίνεται, ἀλλ' ἂν θέλετε νὰ μὲ κάμετε εὐτυχῇ, τὸ ἔχετε εἰς τὰς χεῖράς σας· ἀφή- σατε τὰς φιλονεικίας καὶ ζῆτε ἀγαπημένα καὶ τότε δὲν θὰ μὲ μέλῃ πλέον διὰ τοὺς κινδύνους, ὅταν εἰ- ξεύρω ὅτι, ὅταν γυρίσω εἰς τὸ σπίτι μου, θὰ εὕρω νὰ βασιλεύῃ ἐκεῖ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ εὐτυχία.»

Ὁ θυμὸς, ἡ φιλονεικία, οἱ γογγυσμοὶ εἶναι εἰς μίαν οἰκίαν ὅ,τι εἶναι αἱ τσουκνίδαις καὶ τὰ ἀγκάθια εἰς ἓνα κῆπαν. Μία οἰκογένεια, ἂν θέλῃ νὰ ᾔται εὐτυχίης, πρέ- πει νὰ ἔχῃ μειδιῶντα καὶ φαιδρὰ πρόσωπα. Παρετη- ρήθη, ὅτι ὅταν παραγγέλλουν οἱ ἄνθρωποι εἰκόνας συγ- γενῶν καὶ φίλων των, διὰ νὰ τὰς κρεμάσουν εἰς τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας των, φροντίζουν ὥστε ὁ ζωγράφος νὰ τοὺς παραστήσῃ ἡ μειδιῶντας ἡ τοῦλάχιστον ἔχον- τας τὴν ὅσον τὸ δυνατόν πλέον εὐχάριστον ἔκφρασιν. Ποῖος ἤθελε νὰ βλέπῃ ἐμπρὸς τοῦ εἰκόνας μὲ καται- βασμένον πρόσωπον καὶ ἔκφρασιν θυμοῦ, ἢ φθόνου ἢ ἐκδικήσεως; Πόσον μᾶλλον πρέπει λοιπὸν οἱ κάτοι- κοι τῆς οἰκίας νὰ μὴ δεικνύουν τοιαῦτα κακὰ αἰσθή- ματα εἰς τὸ πρόσωπόν των, ἀλλὰ καθημερινῶς νὰ φέ- ρωνται μὲ καλὸν τρόπον πρὸς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας των, καὶ ὅχι νὰ κάμνουν ὥς μερικά παιδιά, τὰ ὅποια ὁ κόσμος νομίζει καλὰ, διότι μειδιῶν καὶ χαριεντίζονται ἐμπρὸς εἰς τοὺς ξένους, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἰδίους των συγγενεῖς φέρονται μὲ πολλὴν χωριατοσύνην.

Ὅταν ὑπάρχῃ εὐτυχία εἰς μίαν οἰκογένειαν, τὰ παιδιά θὰ ἀγαποῦν τὴν οἰκίαν των καλλίτερον ἀπὸ πᾶν ἄλλο μέρος. Εἶναι λυπηρὸν πρᾶγμα νὰ βλέπῃ τις τοὺς παῖδας αἶμα ὀλίγον μεγαλώσουν, προτιμῶντας νὰ τρέχουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ τοὺς συντρόφους καὶ συμμα- θητάς των παρὰ νὰ περάσουν μίαν ἑσπέραν μαζί μὲ

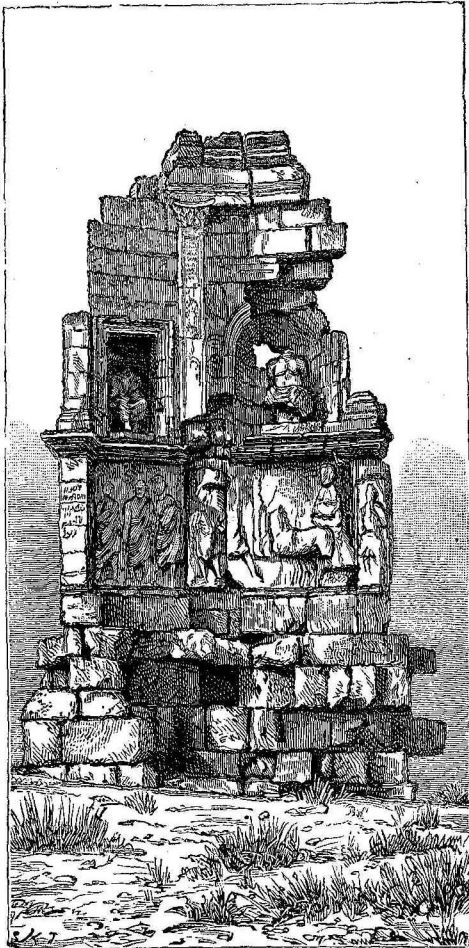
τὴν μητέρα των καὶ τὰς ἀδελφάς των. Πόσον ὀλίγον ἐκτιμοῦν τὴν ὥραιον ἐκείνῳ δῶρον τοῦ Θεοῦ, τὸν οἰκογενειακὸν βίον, ὁ ὁποῖος μετ' ὀλίγα ἔτη διαλύεται καὶ δὲν ἐπανερχεται πλέον ἀφοῦ ἀπαξ μεγαλώσουν καὶ σκορπισθοῦν τὰ τέκνα! Καλὸν τότε θὰ ᾔηναι διὰ κάθε ἓν ἀπὸ αὐτὰ ἂν ἔχῃ τὴν συναίσθησιν ὅτι ἔπραξεν ὅ,τι ἡδύνατο, διὰ νὰ κάμῃ τοὺς γονεῖς του καὶ τὰ ἀδελφιά του εὐτυχῇ ἐνόσφ ἦσαν ὅλοι ὁμοῦ.

Ἄντιόχου Δ', τελευταίου βασιλέως τῆς Συρίας καὶ εἰς τιμὴν αὐτοῦ, ὡς φαίνεται, ἔλαβε τὸ ἐπώνυμον Φιλόπαππος, διότι συνειθίζοντο τοιαῦτα ὀνομασθαι εἰς τιμὴν προσώπων, ὡς π. χ. τὸ Φιλορωμαῖος Φιλομήτωρ.

Τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς εἰκόνος ἄγαλμα τοῦ ἄνω πατώματος παριστᾷ τὸν Φιλόπαππον καθήμενον, τὸ δὲ πρὸς τὰ ἀριστερὰ αὐτὸν τὸν πάππον του, τὸν Βασίλεα Ἀντίοχον, ἐνῶ τὰ κάτω ἀνάγλυφα παριστάνουν

Τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου.

Τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου εἶναι μία ἀπὸ τὰς ὀλιγώτερον ἀξιοθαυμάστους ἀρχαιότητας τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὅμως ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του ἐλκύει τὴν προσοχὴν περισσότερον παντὸς ἄλλου ἐκτὸς τοῦ Παρθενῶνος. Ἐλκεῖν δὲ πλέον ἡρεισιωμένον παρθεσία· ζεῖ ἀπὸ μακρὰν σχῆμα ἀλλόκοτον, ποτὲ μὲν πρὸς τὸ ἐσπέρως διαγράφει σκοτεινῶς ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ μορφήν γέροντος, ὁ ὁποῖος προσεύχεται μὲ τὴν κεφαλὴν του ἐσκυμμένην καὶ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, ἄλλοτε δὲ ὑπὸ καθαρὸν φῶς τοῦ πρωينوῦ ἢ μεσημβρινοῦ ἡλίου ὁμοιάζει μὲ γυναῖκα καθήμενην, ἥτις κρατεῖ παιδίον ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά της· ἀλλ' ὅποιον δῆποτε σχῆμα καὶ ἂν παρουσιάσῃ, φαίνεται πάντοτε ἔρημον καὶ παραπονημένον διὰ τὴν μοναξίαν του, μακρὰν ἀπὸ ὅλης, ἐκεῖ εἰς τὴν ἀχροκορυφὴν τοῦ

Τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου.

Μουσείου λόφου, χωρὶς ἄλλην συντροφίαν εἰ μὴ τοὺς κόρακας, καὶ κάποτε ὀλίγους ἐπισκέπτας, οἱ ὁποῖοι φεύγουν πάλιν καὶ τὸ ἀφίνουν κατὰμονον.

Ἄρα ὅμως τὸ πλησιάζει τις βλέπει ὅτι τὰ ἀλλόκοτα ἐκεῖνα σχήματα δὲν ἦσαν ἄλλο τι ἢ σχεδὸν κρημνισμένος τοῖχος, διηρημένος εἰς τετράγωνα κεκοσμημένα μὲ ἀγάλματα καὶ ἀνάγλυφα· μόνος ὁ τοῖχος αὐτὸς μένει ἀπὸ τὰς τέσσαρας πλευρὰς τοῦ μνημείου τοῦ Φιλοπάππου, πλουσίου πολίτου Ἀθηναίου, ὅστις ἀπέθανεν ἐνταῦθα μεταξὺ τοῦ 108—115 μ. Χ., ὅτε δηλαδὴ οἱ Ῥωμαῖοι ἐξουσίαζον τὴν Ἑλλάδα. Ἦτο ἔγγονος τοῦ

θρίαμβον Ῥωμαίου νικῶς ἀτοκράτορος, πιθανὸν τοῦ Τραϊανοῦ. Τὸ μνημεῖον τοῦτο ἐκτίσθη ὄχι ἀργότερον τοῦ 115 μ. Χ.

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ ΜΕ ΤΑ ΕΓΓΟΝΙΑ ΤΟΥ.

Ἔχετε ἐνώπιόν σας εἰκόνα τοῦ Βίκτορος Οὐγκῶ, τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Γαλλίας διὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἡ Ἑλλὰς ἐπένθησε πρὸ ἑνὸς μηνός, ὅστις ἂν καὶ ἦτο θαυμαστὸς καὶ μέγας καὶ ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς συγγραφεὺς καὶ ὡς ποιητής, ἐνδιεφέρετο ὅμως καὶ εὐχαριστεῖτο μέχρι τέλους τῆς μακρᾶς του ζωῆς εἰς τὰ παιδιά καὶ εἰς τὸ παιδικὸν των πνεῦμα. Διὰ τοῦτο ὅσάκις ἀναφέρει παιδιά, τὰ περιγράφει τόσον σωστὰ καὶ κάμνει τὸν ἀναγνώστην νὰ τὰ ἀγαπήσῃ τόσον πολὺ, ὥστε ἐννοεῖ τις ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Ἰδιὸς τὰ ἡγάπα καὶ εἰς αὐτὰ κάλλιον ἀπὸ πάντα ἄλλον νὰ διακρίνῃ τὸν χαρακτῆρά των.

Εἶχε πολλὴν κλίσιν εἰς τὰ πτωχὰ παιδιά, καὶ εἰς ἓν

τοῦ σύγγραμμα διηγεῖται τόσον συμπαθητικῶς τὴν ἱστορίαν μιᾶς μάχας τῶν Παρισίων, ὥστε ὁ ἀναγνώστης ἀναγκάζεται νὰ τὴν θαυμάσῃ καὶ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἔχει εὐγενῆ χαρακτῆρα καὶ ἐπὶ τέλους δακρύει διὰ τὸν θάνατόν της. Ἐπὶ τινα χρόνον ὁ Βίκτωρ Οὐγκῶ ἦτον ἐξόριστος ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, ἔμενε δὲ εἰς τὴν Γερνεσεί, ὅπου συνειθίζε νὰ διδῇ ἐκάστην Πέμπτην γεῦμα εἰς περίπου εἴκοσι ἀπὸ τὰ πτωχὰ παιδιά τοῦ τόπου· τὰ δὲ Χριστούγεννα τοῖς ἑκαμὲν ὥραιαν ἐορτήν, κατὰ τὴν ὁποίαν τοῖς διενέμοντο πρῶτον ἐνδύματα, ἀσπρόρουχα καὶ ὑποδήματα, κατόπιν δὲ ὁ Βί-